

1

COLEGA NU CHIAR NOUĂ

LAUREN PAGE ÎȘI NETEZI PLIURILE FUSTEI SALE MINI ÎN carouri și își puse picior peste picior, ca să-și poată admira ceva mai bine pantofii nou-nouți Chanel, model Oxford Spectator. Cât de drăguț arătau, cu șosetele groase de cașmir adunate chiar deasupra gleznei, gândi ea. La Școala Domnișoarei Gamble purtase aceeași uniformă de stofă verde ecosez toată viața ei, dar acum se afla în ultima treaptă – clasa a șaptea – ceea ce însemna că spusese adio vechilor ei pantofi insipizi Buster Brown și bun venit primei petreceri dansante mixte, cu băieții superbi de la Gregory Hall, peste doar trei săptămâni. În ceea ce o privea, ultimul an însemna o cu totul altă Lauren.

Se lăsă pe spate în scaunul pufos, îmbrăcat în piele fină ca de bebeluș, al strălucitor de noului Bentley Continental al tatălui ei și apăsă un buton care făcu să se ivească o oglindă pe consola din fața ei.

Uneori se mira de ea însăși. Fata care îi zâmbea din oglindă nu semăna deloc cu vechea Lauren. Avea părul perfect drept, castaniu-închis, care-i cădea ușor pe umeri și strălucea cu reflexe roșcate și aurii de caramel, un ucigător bronz de spray Mystic și niște

pomeți atât de ascuțiți că ar fi putut tăia gheața. Lauren se simțea întrucâtva ca tinerele starlete care pierdeau atât de mult din greutate și începeau să arate atât de ațățătoare, încât lumea șoptea că-și făcuseră operații estetice majore. Lauren își întoarse capul într-o parte, ca să încerce să-și privească profilul. Nasul cu siguranță arăta diferit acum, când grăsimea ei de copil se topise.

– Emoții? întrebă o voce de pe scaunul șoferului.

Lauren se opri din admirat și își ridică spre interlocutor, prin oglinda retrovizoare, o sprânceană atent pensată de Anastasia¹.

– Ar trebui să am? îl întrebă ea pe Dex, stagiarul de numai șaptesprezece ani al tatălui ei și proiectul lui personal preferat, care, când nu visa scheme online pentru tatăl ei în cadrul slujbei lui „obișnuite”, era în parte frate, în parte bodyguard, și șofer cu normă întregă.

– Probabil, pentru că ești încă urâtă, râse Dex.

– Râde ciob de oală spartă, zise Lauren, scoțând limba la el, dar simțindu-se brusc îngrijorată.

Dacă Dex avea dreptate? Verifică din nou în oglindă. O frumusețe brunetă focoasă cu ochi cenușii îi întoarse privirea. Nu, exclus. Doar o făcuse el pe deșteptul, ca de obicei.

– N-ar trebui să-ți pese atât de ce crede lumea. Pe bune, nu-i deloc plăcut, zise el, luând brusc un viraj,

¹ Anastasia Soare – celebră cosmeticiană de origine română, supranumită „regina sprâncenelor” din Hollywood.

iar Lauren se văzu nevoită să se țină strâns de rezemătoarea de braț ca să nu alunece în capătul celălalt al banchetei din spate.

– Ăăă, a murit cumva Dr. Phil¹, sau ce? Pentru că „Dr. Dex” sună puțin cam stupid, replică Lauren.

Ușor pentru el să vorbească, gândi ea. Dex fusese întotdeauna un tip popular și arăta criminal de bine, chiar și după ce-și răsesse buclele de băiat-divă, pentru a afișa o tunsoare scurtă à la Justin Timberlake. Era și deștept, pe deasupra – absolvise mai devreme cu un an școala pregătitoare, unde fusese căpitanul echipeilor de lacrosse, de caiac și de fotbal, și se înscriesese la Stanford, într-un program intensiv de calculatoare. În vreme ce Lauren mergea de când se știa la Școala Domnișoarei Gamble, unde nu-i vorbea nimeni vreodată decât atunci când i se puneau întrebări pentru chestionarele de studii sociale.

Însă toate aveau să se schimbe anul acesta.

Privi prin geamul fumuriu al portierei la străzile bine cunoscute ca de montagne-russe ale cartierului Pacific Heights din San Francisco. Palatele victoriene exclusiviste din zonă nu i se mai păreau intimidante; unele dintre ele arătau prea mici, de-a dreptul nesemnificative.

Viața luase o întorsătură spre ultralux de când YourTV.com devenise societate publică, anul trecut.

¹ Talk-show american (CBS), găzduit de Phil McGraw, psiholog care oferă sfaturi sub formă de „strategii de viață” din experiența sa de clinician.

Website-ul de video-sharing era creația îndrăgită a minții tatălui ei, o idee înșelător de simplă în aparență care îi îngăduia oricărui om de pe planetă să fie un star în ciberunivers. Site-ul a explodat deodată și fără preaviz, catapultând familia din apartamentul lor cât o cutie de pantofi dintr-un imobil fără lift, în cartierul Mission, într-o proprietate personală luxoasă din portul de iahturi, cu o vedere fără egal spre golf și cu propriul heliport pe acoperiș.

Tata era noul rege încoronat din Silicon Valley și chipul lui apăruse pe copertele revistelor *Fortune* și *Forbes*, iar mama trecuse de la protestele pe trotuar împotriva experimentelor pe animale la prezidarea dinneurilor caritabile pentru orfanii africani. Și Lauren, care se descurcase toată viața cu vechituri din magazinele de second-hand și din coșurile cu solduri, se trezise deodată la buticurile exclusiviste de pe Maiden Lane, cu un shopper personal care-i prindea din zbor orice cuvântel.

Anul trecut, fusese doar un caz jalnic de elevă care trăia din ajutoare, făcându-și mii de griji dacă va observa cineva de la școală că puloverul ei de cașmir albastru fusese cumpărat de la bazarul caritabil cu lucruri purtate al școlii. Anul ăsta, puloverul ei era un articol de nouă sute de dolari, cu eticheta unei case de modă italiene. Lauren avusese toată grija să nu cumva să-l păteze, până când tatăl ei – care obișnuia să plătească nota de la băcănie cu mărunțișul din borcanul de la bucătărie când i se termina leafa de asistent de profesor – îi spusese că nu va mai trebui să-și facă

griji pentru nimic, niciodată. Cel puțin nu în ceea ce privea hainele scumpe de designer. Prea bine, atunci. Să intre în scenă cașmirul mongol cu firul împletit în douăsprezece.

Lauren luă o sticlă înaltă, brumată, de apă Voss din minifrigiderul ascuns în compartimentul dintre banchete ca să-și calmeze nervii.

Pentru că Dex avea dreptate. Era puțin emoționată. Înfățișarea tip Emma Roberts din cap până-n picioare era una, dar tot mai existau cele trei Ashley cu care să rivalizeze. Lauren le putea vedea în minte, trecând-o prin evaluarea zilnică de sus până jos și clătînând din cap cu dezgust batjocoritor. Chiar dacă exista o uniformă școlară și toți elevii trebuiau să arate la fel pentru a elimina „conștiința de clasă”, cele trei Ashley păreau întotdeauna ieșite dintr-un catalog J. Crew, în vreme ce Lauren arăta ca picată dintr-un vechi episod din *Casa plină*. Și n-o lăsau niciodată să uite treaba asta.

Lauren își încleștă fălcile. Dacă aveau să privească prin tunsoarea ei de șase sute de dolari și uniforma accesoriată cu grijă și aveau să decidă că era doar aceeași tălâmbă dintotdeauna?

Vechea Lauren era o fată blajină, cu părul creț, care stătea în spatele clasei și căreia nu-i dădea nimeni atenție până când nu-i era strigat numele, la sfârșitul fiecărui an, în Ziua Premierilor, când întreaga școală se aduna în aula principală, toate fetele purtând coroanite de iederă în păr, în vreme ce directoarea înmâna premiile celor mai bune eleve la fiecare materie.

Ea stătea în picioare pentru ceea ce părea un timp chinător de lung, până citea domnișoara Burton lista premiilor pe care le primise ea, la toate materiile cu excepția sportului – slavă Domnului, de umilința asta scăpa.

Dacă se uitau la ea și o vedeau pe aceeași Lauren de anul trecut?

N-avea să lase să se întâmple una ca asta. Își înfipse manichiura Black Satin în rezemătoarea de braț capitonată a Bentley-ului, lăsând găuri urâte în pielea italiană. O-oooh. Avea să coste o avere reparatul. Apoi își aminti cu ușurare că o avere era exact ceea ce posedea în clipa aceea. Și, la fel ca Angelina Jolie, avea să-și folosească banii pentru a face ceva *bun*.

Mai întâi, avea să intre în grupul celor trei Ashley. Iar apoi avea să le distrugă. Voia să schimbe lumea într-o singură zi și avea să înceapă prin a face clasa a șaptea un loc mai bun sub soare.

Mașina opri la porțile principale, unde o mulțime de mașini europene scumpe stăteau înșirate pentru a-și depune prețioasele încărcături pe trotuar – fiicele cu bujori în obrăjori ale familiilor elitei din Zona Golfului. Mai multe fete care locuiau pe strada cu reședințe de multe milioane de dolari pe care tocmai o străbătuse Lauren urcau degajat dealul, cu genți Marc Jacobs după Marc Jacobs atârându-le peste piept.

Lauren le zări pe fetele Ashley la postul lor obișnuit de dinainte de ore, lângă banca de piatră din fața terenului de joacă, toate trei ținând în mână câte un pahar de latte decofeinizat cu soia și arătând îngrozitor de

plictisite. Păreau atât de drăguțe și de nevinovate, nici pe departe creaturile nimicitoare de suflet care erau de fapt. Ea trase aer în piept și rosti o mică rugăciune către divinitatea care s-ar fi întâmplat să vegheze asupra intențiilor secrete ale prefăcutelor de doisprezece ani.

Astăzi era prima zi din restul noii sale vieți.

2

ASHLEY SPENCER E ALERGICĂ DOAR LA SLĂBICIUNE

– SCUZE! DOMNIȘOARĂ ASHLEY, MAMA DUMNEAVOASTRĂ vrea să vă reamintesc să vă luați antialergicul, EpiPen.

– O să-l iau. Doamne, e așa de cicălitoare!

Ashley Spencer îi mulțumi bătrânului majordom care se afla în serviciul familiei sale de ani buni și îl expedie din bucătărie cu o înclinare a capului. Își dădu ochii peste cap și își îndesă acul subțire argintiu cu care își injecta doza de epinefrină – singurul lucru care ar fi ținut-o în viață în caz că doar ar fi simțit un *vag* miros de alune – în compartimentul secret din toarta genții sale plușate Fendi Moncler Spy, alături de glossul de buze cu aromă de căpșuni.

Mama ei era de-a dreptul nazistă în privința alergiei de când aproape c-o omorâse pe Ashley la cea de-a patra aniversare a sa, când excelentul tort franțuzesc de ciocolată pe care-l servise la petrecere se dovedise a conține o oarecare cantitate de alune în blat.

De atunci, Ashley se abținuse să mai mănânce orice nu era preparat special pentru ea de către experta bucătăreasă a familiei Spencer. Gustarea ei de prânz, fără urme de alune, era deja pregătită într-o cutie japoneză

drăguță pe care și-o luase din Tokio, vara aceea. Cutia era din plastic alb, modern, și decorată cu personaje anime cu ochi imenși. Tokio era atât de deschis la minte, stilul de acolo era *très* neconvențional, iar Ashley cumpăraseră cutia pentru gustări într-o încercare de a le imita pe faimoasele Harajuku Girls. Dar acum, uitându-se la ea, se întrebă deodată dacă acea cutie pentru pachetelul de prânz nu era puțin prea stupidă și cumva de „clasa a șasea” și își notă în minte să caute dacă nu existau niște articole de genul recipiente Channel Thermos.

Închise televizorul cu ecran plat care atârna pe pereți în colțul pentru micul dejun și își lăsă castronul cu cereale și paharul cu suc pe bufetul din centrul bucătăriei ca să le spele servitoarea. Ceasul de pe ușa netedă de oțel inox a cuptorului Thermador îi arăta că mai erau douăzeci de minute până la primul clopoțel, însă, în loc să o zbughească pe ușa, nu se grăbi, desprinse o bandă dizolvabilă pentru împospătarea respirației din cutiuța de plastic din buzunar și lăsă pelicula dulceagă și verzuie să i se topească pe limbă, în timp ce își strângea lucrurile. Ar fi trebuit să fie deja la Fillmore Starbucks, iar celelalte două Ashley probabil o așteptau, dar ei nu-i păsa. Puteau să aștepte. De parcă ar fi putut să intre în școală fără ea, *ha-ha*.

– Un pupic? o întrebă mama ei, ieșind din camera sa de lucru și dând de Ashley care se pieptăna în fața uriașei oglinzi Louis Quinze, atârnată în antreu. Ți-a amintit Darby să-ți iei trusa pentru alergie?